

“Doświadczenie braku w liryce kobiet urodzonych w latach 70. i 80. XX wieku”

Streszczenie

Tematem mojej pracy doktorskiej jest “Doświadczenie braku w liryce kobiet urodzonych w latach 70. i 80. XX wieku”. Praca podzielona jest na trzy zasadnicze części / rozdziały. Każda z części (rozdziałów) ma kilka podrozdziałów. W prowadzonych przeze mnie badaniach, których efektem jest niniejsza rozprawa, korzystam z dorobku hermeneutów, zwłaszcza z myśli przedstawiciela hermeneutyki radykalnej, którym jest przede wszystkim John Caputo.

W pierwszym rozdziale wyjaśniam co oznacza słowo brak i w jaki sposób można to pojęcie na rozmaite sposoby rozumieć. Staram się dokonać dokładnej analizy tego pojęcia w ujęciu lingwistycznym. Opisuję także, w jaki sposób kategoria braku funkcjonuje w filozofii. Rozważania te rozpoczynam od myśli (dzieł) filozofów starożytnych. Najbardziej skupiam się na tym, czym jest i co oznacza brak w filozofii nowożytnej, np. w dziełach Marquarda. Wyjaśniam także, czym jest pojęcie pustki i w jaki sposób to pojęcie funkcjonuje w kulturze. Odnoszę się również do Pisma Świętego oraz do rozważań filozofów i ojców Kościoła a także świętych. Chcę wyjaśnić również, czym jest istotna dla kategorii braku - kategoria śladu. Sięgam więc między innymi po myśli prof. Andrzeja Zawadzkiego i prof. Barbary Skargi. W tym rozdziale wyjaśniam też, czym jest są nostalgia i melancholia.

Rozdział drugi poświęcam kategorii pokolenia. Staram się wyjaśnić, czym jest pokolenie literackie i w jaki sposób pojęcie to zmieniało swoje znaczenie. Wskazuję, że w ostatnich, latach badacze i krytycy literatury najnowszej niechętnie używają tego terminu. Staram się dociec przyczyn tego zjawiska. Próbuję jednak wykazać przydatność tego terminu w moich badaniach i ukazać możliwość rehabilitacji tegoż pojęcia. W tym rozdziale poruszam również pewne kwestie, ukazuję problemy i zjawiska, które - moim zdaniem - pozwalają myśleć o opisywanych poetkach w kategoriach pokolenia rozproszonego. Jednym z tych zagadnień, istotnych z perspektywy prowadzonych przeze mnie badań - jest zjawisko, które określam “paradoksem braku w świecie nadmiaru”. Wyjaśniam też, dlaczego nazywam poetki ostatnimi dziewczętami PRL-u. Próbuję również uzasadnić, dlaczego swoją pracę doktorską poświęcam tylko kobietom i pomijam zupełnie dorobek poetów - mężczyzn.

Rozdział trzeci to najważniejsza część mojej dysertacji. W tym rozdziale przedstawiam, w jaki sposób poetki opisują rozmaite doświadczenia braku, np. brak,

nieobecność drugiego człowieka, brak wartości, Boga, śmierć, utratę dzieciństwa, niewinności; utratę dziecka - doświadczenie śmierci, aborcji, czy poronienia. Staram się wskazać, w jaki sposób poetki, np. Justyna Bargielska, Marta Podgórnik, Julia Fiedorczuk, piszą o doświadczeniu braku, utraty, nieobecności. Próbuję pokazać, jakiego języka i jakich środków stylistycznych, chwytów retorycznych używają, by wyrazić tytułowy brak.